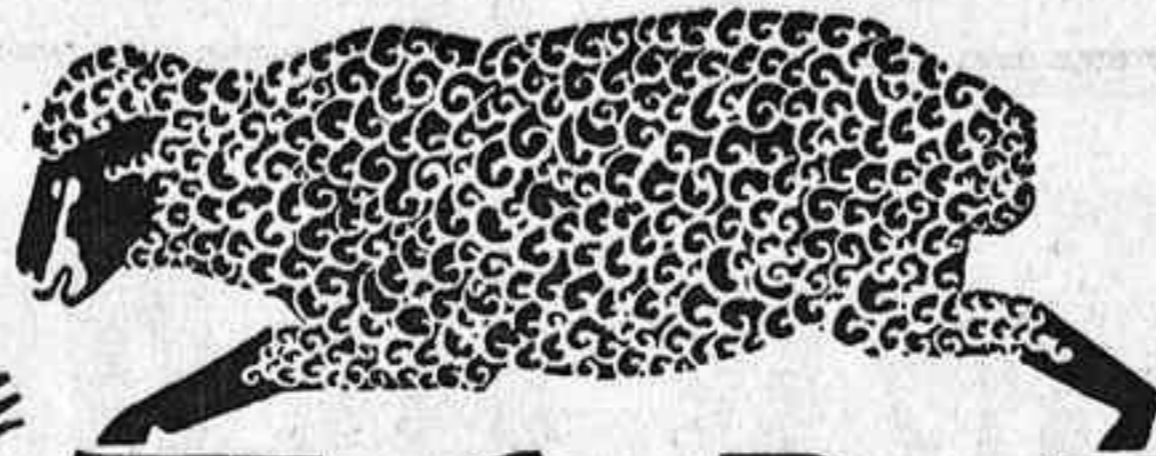

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

¿Pena de mort al lladre?
Demanem una amnistia general

Any II - Núm. 71

Barcelona, 25 octubre de 1932

Preu: 20 cèntims

El Dr. Aiguader i l'Esquerra volen compartir un èxit d'"El Be Negre"

Quan EL BE NEGRE prepara una campanya, té cura de preparar, al mateix temps, aquella nota que surt en el número següent i que invariablement porta per títol «Els èxits d'EL BE NEGRE». Això vol dir que els nostres èxits no ens sorprenen mai; que hi estem tan acostumats i que n'estem tan segurs, que podríem publicar la nota de l'èxit en el mateix número de la informació, o si, les exigències de l'original ens hi obliguessin, en l'anterior, sense por d'equivocar-nos.

Es aquest, i no altre, el secret de la nostra equanimitat: anem a la segura, i això ens dona aquest to seriós i ponderat que no es troba en cap més òrgan de la premsa.

Quan vàrem encetar el tema del comerç de les col·locacions municipals, sabíem el que ens fèiem, i els nostres lectors se n'han pogut donar compte dues setmanes després. ¿Per què no al cap d'una setmana? Els nostres lectors ho sabran tot i una mica més:

En publicar la nostra informació titulada «¿Qui vol entrar a l'Ajuntament?», érem cridats—ho era el nostre director—per l'alcalde, i érem pregats—ho era el nostre director—de cessar en la nostra campanya per tal de no dificultar la tasca de la policia:

—Gràcies al vostre article—ens digué el doctor Aiguader—, els encartats (aleshores encara no ho eren) han pogut fer desaparèixer alguns documents importants i comprometedors. De totes maneres, permeteu que us felicitin (el nostre director li ho va permetre i l'alcalde ho va fer), perquè ens heu posat sobre una pista. ¿Com us ho vàreu fer per trobar aquell anunci a La Vanguardia?

—Dones, miri, llegint La Vanguardia.

—Es admirable!

El bo del cas, però, és que, si nosaltres vàrem llegir l'anunci, l'autor de l'anunci ens va llegir a nosaltres — justa reciprocitat — i ens va enviar, agraïdíssim, la carta que els nostres lectors trobaran, degudament comentada, en un altre indret d'aquest mateix interessant número.

Qui ho havia de dir, que, per haver-nos retardat uns dies, no podríem visitar el nostre amable comunicant, per trobar-se rigorosament incommunicat! Hi havia, potser, un mitjà: el de fer-nos incommunicar nosaltres mateixos; però aleshores no podríem comunicar als nostres lectors el que els hem de comunicar.

Com nosaltres, el senyor Joan Manyé volia fer una informació del tràfic de càrrecs municipals, però la va voler fer experimentalment, i ja es pot veure el resultat. Tantes pessetes gastades a instal·lar un despatx magnífic a la Diagonal, perquè després vingués la policia i el jutge i l'incommuniquin. ¿I per això calia fer-se un paper de cartes ben historiat? ¿Per no poder-se comunicar amb els seus semblants?

Decididament, el món és ple d'ironies de la sort. Sort que a la fi sempre resplendeix la veritat i el dret dels pobles.

La venda de càrrecs és una liquidació verdat.

Deslligats ja, i afortunadament! del compromís que ens segellava la ploma, revelarem als nostres lectors l'afer del mercat de càrrecs municipals en tota la seva amplitud.

¿Caldrà, però, que ho revelem als nostres lectors? ¿No seria més convenient que ho reveléssim a la policia?

Perquè tohom que tingui ulls i orelles — i cap dels nostres lectors no en manca — haurà pogut ésser testimoni dels fets que ressenyarem, més per la posteritat i per la Història que no pas pels nostres contemporanis.

Tan bon punt vàrem tenir notícia que hi havia quelcom de tèrbol en el comerç de càrrecs municipals — fins aleshores nosaltres no hi havíem vist res de tèrbol — ens vàrem dirigir un matí al Mer-

cat de la Bequeria per veure què hi havia del que es deia.

En efecte; no vàrem pas trigar gaire estona a veure de què anava. A la parada d'una bella manera, a la llista dels preus, per ordre governativa exposada, podíem recollir la següent informació:

Peus de porc	3 p.
Tripa de vedella	2'50
Cap de vedella	4
» de Negociat	10.000
» de Porc	3'25
» de Secció	20.000

Fou una revelació. No ens costà, des d'aleshores, cap esforç de trobar anuncis semblants a les altres parades. Totes oferien un càrrec municipal o altre, i no pas d'amagatòtis, sinó amb tota la publicitat que aquestes coses no demanen. Així eren anunciades les places d'escrivent, les d'oficial primer, etc., etc.

Ens vàrem voler documentar més i vàrem interrogar una bona dona.

—Sí que és ruc—contestà a la nostra pregunta—; sembla mentida que encara no ho sapigués. Miri—i ens ensenyà el que portava al cistell—, avui porto mongetes tendres, una lliura de penca de bacallà per sopar, mitja terça de costelles i ous per truites per dinar i una plaça d'escrivent pel noi.

Semblava com si ens haguessin obert els ulls. A la tarda anàrem a can Llibre a prendre el te, i el cambrer, en servir-nos-el, ens digué dissimuladament:

—¿No voldria pas entrar a l'Ajuntament? Tinc tres places molt bones?

—No tinc temps d'anar-hi.

—Ni a fi de mes a cobrar?

Al vespre, tot fent el vermut, la venedora de dècims que ens serveix ens digué:

—¿No em sabria pas dir algú que volgués una plaça d'enterraments?

Per casualitat no coneixíem ningú que la volgués.

Aleshores, ja descarant-nos, vàrem anar a emprendre el primer venedor de «gomas para tener bien sujeto el varillaje del paraguas».

—¿No tindreu pas una plaça d'escrivent?

—No, senyor; avui no tinc més que caps de Negociat.

La Companyia de tramvies, sempre al servei del públic

Els descobriments de la policia.

Un cop sabut el que sabíem i sabent que no ho podríem publicar perquè, entre altres coses empenyades, hi teníem la paraula, vàrem anar a trobar l'inspector de policia senyor Tarragona.

—I bé, senyor Tarragona—començarem, per dissimular—, aniran junts o no aniran junts a les eleccions a la seva província l'Esquerra i en Marcelino Domingo?

—A quina província?

—A la de Tarragona, naturalment.

El senyor Tarragona ens explicà, aleshores, que la província de Tarragona no era seva, encara que portés el seu mateix cognom, i dels aclariments que ens donà en prenguérem peu per entrar

en matèria i explicar-li el que havíem descobert.

—Sí que ha descobert poca cosa!—exclamà.

Quedàrem petrificats.

—Per què?

—Perquè ja no ens interessa res de tot això. Ara hem rebut ordres de cercar activament dues persones.

—Qui?

—El nom encara no el sabem; però sí sabem que són perilloses. Es tracta del ciutadà que no ha comprat cap empleu municipal, i del ciutadà que no n'ha venut cap. Però no ho digui, perquè es podrien almar, i, com que pel costat de Requesens i per les altres bandes ens és impossible de vigilar la frontera, se'ns podrien escapar i faríem un pa com unes hosties.

—...?

—Sí, miri, en confiança li ho diré, però no ho digui. Hem rebut una denúncia d'un regidor...

—Apostaria que en aquesta denúncia se'ls denuncia alguna cosa.

—Com ho sap?

—El costum de fer informacions.

—Dones, sí; el regidor en qüestió ens ha denunciat que a l'Ajuntament no hi ha cap empleu que no sigui venut.

—I comprat?

—I comprat.

—Tots?

—Tots.

—Bufa!

—Bffff...

—Gràcies. ¿Però, com ha anat això?

—No ho sé. Només li puc dir que l'alcalde ha convocat l'Ajuntament en sessió extraordinària per parlar-ne i prendre actituds davant la immoralitat sense precedents del poble.

—Per quan?

—Ara deu estar celebrant-se.

—Bufa!

No esperàrem que el senyor Tarragona bufés, sinó que vàrem agafar un taxi i a corre-cuita ens dirigírem a la Plaça de la República.

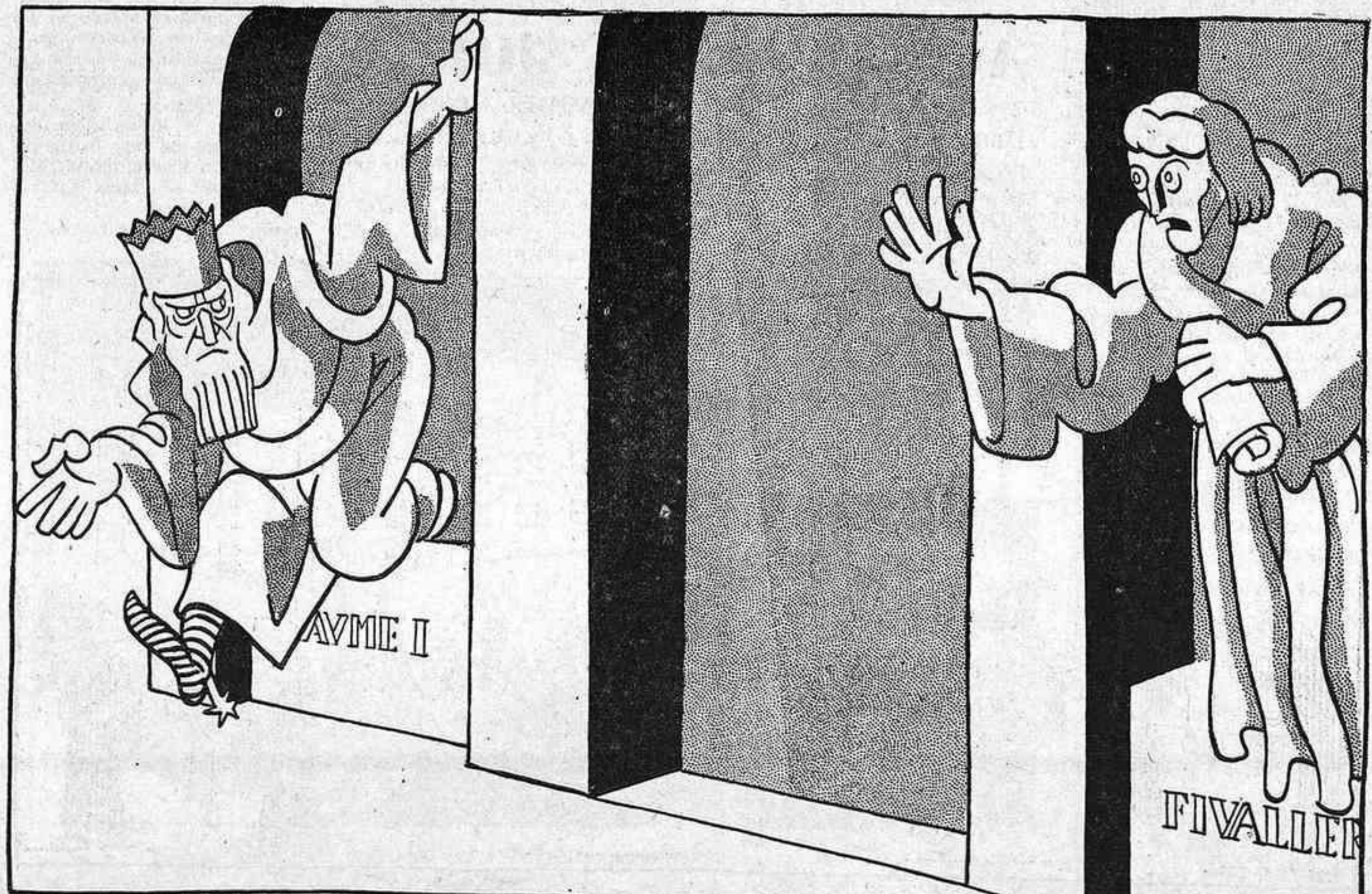
La sessió extraordinària

Entràrem de puntetes al Saló de sessions de l'Ajuntament. Els regidors hi eren el que els francesos en diuen «au grand complet». Només hi faltava el senyor Vallverdú a causa de la seva defunció, però algú deia que no era aquesta la veritable causa de la seva absència i obertament se l'acusava d'una manera encoberta d'ésser el responsable de tot. Quan entràrem, el doctor Aiguader acabava el seu discurs:

El Dr. Aiguader. —...l'èxit de l'Esquerra Republicana de Catalunya. El senyor Pellicena té la paraula.

El Sr. Pellicena. — En les paraules que acaba de pronunciar l'alcalde, aquesta minoria hi veu l'expressió més clara del fracàs més absolut de la política administrativa de l'Esquerra Republicana de Catalunya. La venda de càr-

A la pàg. 4, més informació sobre l'es-càndol municipal.

LES ESTATUES DE L'AJUNTAMENT — Guillem, noi! Si ens estem gaire aquí, ens prendran pel que no som.

recs municipals suara descoberta és la incapacitació per sempre més dels homes que amb la minoria radical comparteixen el govern de la ciutat.

El Sr. Casanoves. — Però si els de la Lliga també sou venuts!

El Sr. Pellicena. — Ho són des que vosaltres gouerneu (Escàndol, campanetes). Nosaltres deixem a l'Esquerra tota la responsabilitat de les decisions a prendre.

El Sr. Jové. — En nom d'aquesta minoria jové-sarroquista, jo hai de dir que cal fer totes les esbrinacions per evitar que el Consistori segueixi seguint treiat d'aquests espectacles. Aquesta fràbrica d'empleus que s'ha descobert, com deia molt bé el senyor Pellicena, encara que sigui de la Lliga, suara, hem de suar el que sigui necessari perquè es tanqui, perquè si bé és cert que el problema del paru forçós és molt greu, no crec jo que es resolgui empleiant la gent que té pessetes per pagar l'empleu. Més aviat hauríem d'empleuar la que no en té, que són els que més ho necessiten.

El Sr. Sánchez Silva (fa pudor d'agafat). — Jo crec que és a l'inrevés.

El Sr. Casanoves. — Adverteixo al Consistori que el senyor Sánchez Silva parla en nom propi.

El Sr. Sánchez Silva. — Parlo en nom propi i de la meua minoria. Si a mi, en comptes de portar-me a Cultura, que no en tinc, m'haguessin dut a Proveïments, que és en l'únic que entenc i que en tinc, ara no veuríem aquestes coses. Jo crec que si tots els empleus es fessin pagar un picu, hi hauria prous diners a les caixes municipals per fer treballar a tothom i no veuríem tanta gent que va a fiar.

El Dr. Aiguader. — Adverteixo al senyor Sánchez Silva que està incommunicat.

El Sr. Sánchez Silva. — Ai, té raó, no me'n recordava.

El Sr. Giralt. — Poques...

El Sr. Velilla. — Deixi'm parlar a mi. La Revolució que féu triomfar la República a les urnes el dia 12 d'abril no era pas un acte tan poc transcendental que permetés a les esquerres de disgregar-se davant les febles acusacions de les dretes. No! No!!

El Sr. Giralt. — Poques, poquíssimes paraules pronunciaré (de què es tracta? ah, sí) per fixar la posició d'aquesta minoria. Des del 14 d'abril hem anat sempre units els homes d'esquerra en les tasques administratives del Municipi. I en el curs d'aquestes tasques n'hem sentides moltes d'acusacions que venien a tirar-nos el llot de la calúmia a la cara. Nosaltres, però, sempre fermes (són les 12)... (són les 2). No podem de cap manera, no podem de cap de les maneres, per minúcies de tres ni de quatre mil pessetes, ni que fossin de cinquanta! descendir a tiquis miquis de lluita de classes, sense cap importància. Tots sabem que si s'han venut càrrecs ha estat un timo que és a la justícia que cal escatir. Però aquest Consistori té una missió més alta, més laica i a l'ensens més santa que complir, i la complirà sense vacil·lacions de cap mena.

El Sr. Casanoves. — Quan en aquella sessió memorable en què foren rebutjats els pressupostos, jo us deia: Dia vindrà que us n'arrepentireu, poc pensava que es presentés tan aviat l'ocasió. Els principis de la Revolució francesa, sostinguts a peu i en bicicleta pels homes que proclamàrem des del balcó d'aquesta casa la República Catalana, ens obliguen a portar les nostres conviccions més arrelades a la realització. I jo us deia aleshores. Davant trenta anys de govern de la ciutat en mans de la Lliga Regionalista, què heu fet? I ja ho veieu! Ara ens trobem amb una ciutat desmoralitzada que va a llançar-se damunt el Municipi per expoliar-lo dels seus drets i dels seus càrrecs.

El Secretari. — Proposició incidental: «En vista de la immoralitat manifesta en què ha caigut

(segueix a la pàg. 2, col. 1)

(Ve de la 1.ª pàg.)

la ciutat de Barcelona, els firmants d'aquesta proposició proposen que, abandonant tota esperança de salvació, el Consistori en pes contracti amb l'empresa «Viatges Blaus» un viatge col·lectiu a la Tebaida, on s'installaran els regidors lluny de la corrupció dels nostres dies. — Casanoves, Bertran de Quintana, Ventós, Casanelles, Duran i Guàrdia (segueixen les firmes).»

El Dr. Aiguader. — S'aprova? Aprovada. (Immediatament, per a evitar comentaris, el doctor Aiguader agafa la campaneta i s'aixeca la sessió.)

Els comentaris es feren, com recordarà el lector, amb la sessió aixecada.

L'èxode.

Amb gran solemnitat, i al cap de tres dies de pres l'acord, el moll de Barcelona estava abarrotat d'equipatges i l'«Espanya número 5» treia fum com un desesperat. Els regidors emigrants anaven d'una banda a l'altra donant ordres pel millor embarcament de l'escala d'honor, el Saló de les Cròniques i el del Consell de Cent. Els adéus foren enternidors. Els vells radicals de tota la vida feren una ovació al senyor Giralt, que hauria fet plorar les pedres, o més el senyor Giralt, que té un cor com una torre en construcció a Sant Celoni. Els diferents i respectius sectors de l'Ajuntament, els senyors Solà, Vellilla i Jové ho foren pels seus tres respectius electors, i un cop embarcat tothom, el capità engal·lats la sirena i ordenà la maniobra, per a la qual s'oferiren tots els regidors, i l'«Espanya núm. 5» empenyé, majestuós, la ruta d'alta mar.

En el moll es va sentir com un sospir unànim.

Noícies de Tebaida.

La Tebaida, 25. — Tan poc de temps com fa que arribaren els expedicionaris de Barcelona, i ja es noten en aquesta comarca els beneficis efectes de l'esperit d'empresa que porten de la seva pàtria. Han estat començades unes grans obres d'urbanització, i amb gran velocitat es porta a cap la construcció de magnífics xalets que han de fer d'aquest desert un país on serà una delícia dedicar-se a fer penitència. Ja tenim un cabaret provisional i es téu que per tal d'organitzar l'administració de la colònia alguns dels seus membres tenen la intenció d'establir unes grans manufactures d'empleus amb una producció que, depassant el consum interior, pugui satisfer les necessitats de l'exportació. — Havas.

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS

Rata Primer	280
Rata Segon	350
Rata Tercer	420
Indústria burocràtica	3.000
Agència de col·locacions	3.200
Credencials a l'engròs	13.500
Empleus a la menuda	10.800
T. I. M. O. S. S. A.	50.000
Pesqueries de l'Herriot	1.932
Eleccions, candidats i candidatures	3.475

Tot el moviment s'ha concentrat aquesta setmana en els negocis municipals i municipalitzables. De no haver-hi hagut a última hora una reacció desfavorable, a hores d'ara la felicitat seria completa. La meitat dels censats (del cens) de Barcelona serien empleats municipals i l'altra meitat hauria fet un bell negoci proporcionant credencials.

Degut a petiteses de visió de quatre gats, tot està a punt d'anar-se'n a rodar. De moment T. I. M. O. S., S. A. (Treballs introducció Ajuntament. Organització Secreta. Societat Anònima) està passant uns moments difícils, i no seria res d'estrany que la Model sofria una puja inesperada. Ho celebrariem.

CASA BON TEMPS

QUINTANA, 7 BARCELONA. TELEFON 16102

ESPECIAL PER A MENJAR OSTRES FRESQUES PEIXOS I MARISCOS

amb el cor a la mà.

PROPAGANDA SEPARATISTA

L'Ajuntament d'Alcanyic ha editat uns segells de propaganda, quasi la grandària de mitja postal, per enganxar darrera les cartes. Aquests segells aragonesos porten una vista de la població i a sota una explicació que diu:

«ALCANZIZ

«Este Ayuntamiento cederá terrenos gratis a toda industria que desee instalarse en ésta, librándola de todo impuesto municipal por el plazo de 5 años con la sola condición de emplear en ella 20 obreros por lo menos.»

Els segells no diuen si les ganes de treballar també les donen gratis a la gent del país que hi torni de fer de «sin trabajo» a Barcelona.

ELS EXITS DE L'ESQUEIRA

—Si era tingüés la sort de descobrir que la raspa de casí fa moros a la plaça, quin altre èxit, per les eleccions!

PROTOCOL

«La Noche» va donar una gran importància a l'anada del senyor Macià al Palau de Justícia, per tornar la visita que la Sala de Govern li havia fet en aprovar-se l'Estatut. Diu, entre altres coses, el diari d'en Pich:

«Precedia a la comitiva el portero mayor del Palacio de Justicia, señor Gutiérrez, dando la voz de «Pas al Presidente de la Generalitat.»

«Us imagineu el senyor Gutiérrez dient aquestes cosetes? L'esmentada informació anava encapçalada amb uns grans titulars a tres columnes en els quals es deia, amb admiració no continguda, que el senyor Macià havia portat el barret als dits des que va entrar al Palau de Justícia fins que va haver-ne sortit.»

Sols a en Màrius Aguilar pot sorprendre que un senyor es tregui el barret a l'entrar a casa d'un at.e.

ELS EXITS ES SUCCEIXEN

La Humanitat del dia 20 portava, a dues columnes, un telegrama de París anunciant que els savis cerquen una illa del Pacífic, que fa molts anys que no se sap on és, per tal d'anar-hi a veure un eclipsi de sol que hi tindrà lloc el 28 de juny de 1937. Encara que la modestia de La Humanitat no li permet dir-ho, nosaltres sabem de bona tinta que la troballa de l'esmentada illa serà un nou èxit de l'Esquerra Republicana de Catalunya.

ROMANÇ DE LA TRISTA ACTUALITAT

Pares que esteu sense feina, fadrins que feina cerqueu, cunyats, avis, cosins, oncles, que pels vostres procureu, d'annuncis de «La Vanguardia», cregueu-me a mi, no us fieu. La trista història que us conto cal que amb atenció escolteu. Si n'hi havia quatre lladres, mant pillastre i mant garneu que un bon dia s'empescaren el negoci que veureu.

«Amb unes quantes pessetes que benèfics ens dareu, us lliurarem una vinya que us sortirà a molt bon preu. Allí, pagant la pubilla, descansats pasturaveu a la Casa de la Vila d'un bon càrrec fruireu.»

Corredors i gent del ganxo anaven pertot arreu, oferint l'oro i el moro amb astúcies de guineu. I aquest pobre ja s'hi engresca, i el de més enllà ja treu tots els diners de la bossa —qui no devia ja deu—, i tots hi corren com feres, qui amb automòbil, qui a peu, pagant un darrera l'altre per conseqüent un empleu.

Recaders que van i vénen, el telègraf, el correu, els quioscos de begudes, capellans amb solideu, els escolans amb els ciris i els sagristans amb la creu, tartaners, moços de corda, taverners i gent de preu, tothom trafica i remena, tant si és noble com plebeu, que, davant d'aquest negoci, de consciència no en parlen; bandits i poca-vergonyes fan un esplèndid museu.

Però tot ve que s'acaba. Els que m'oiu escolteu: Tot allò se'n va anà en orris, i, ara, els pillastres veureu que, amb les mans brutes d'uns quartos que embruten més que no el seu, avui l'un i demà l'altre —o tots junts, segons vulgueu—, lligats amb mantes manilles i tremolant-los la veu, els porten guàrdies d'assalt i els canten l'arri-moreu, i ara es venen llurs fortunes per una peça de deu.

QUESTIÓ DE PRINCIPIS

Ara que aviat sembla que serà declarada obligatòria la vacuna dels gossos contra la ràbia i no podrem perjudicar interessos creats, podem revelar que el cap dels veterinaris municipals, senyor Mas, no creia en la vacuna i no s'amagava de dir que, quan alguna família de pessetes li feia vacunar un d'aquells gossos que són l'alegria de la casa, per no dir que no, el vacunava amb aigua destil·lada. Això ho explicava a un col·lega i aquest li preguntà: —Bé, però, cobres com si fos amb vacuna? —I dones? Tú diràs!

—No voldria pas un empleu del Port Franc?

PASSI DE RESTAURANT

Els nostres lectors no recordaran, segurament, el senyor Eufemio Rodríguez i és per això que, per fer-los-en memòria els explicarem la darrera fa-cècia.

L'home, en temps de l'Exposició, per l'important càrrec que ocupava, havia aconseguit un passió de restaurant del qual es servia sempre que en sentia necessitat.

Amb el temps que feia que durava la cosa, el personal de la casa havia anat canviant i ningú no sabia perquè aquell senyor menjava gratis, però ell seguia menjant-hi. Fins que un dia de la setmana passada algú s'inquietà de la cosa i ordenà que fos passada la nota al gratuït comensal. Aquest, però, que va veure alguna cosa d'anormal, es va aixecar abans d'arribar als postres i va desaparèixer.

Felicitem a la Associació de Veïns afectats per la Reforma de la Via C.

OPINIO DESINTERESSADA

El nen Utrillo, segons confessa a les seves amistats que es brinden a escoltar-lo, prepara un llibre anecdòtic de Francesc Pujols, modestament titulat: «En Pujols vist per ell mateix».

No sabem per què ens fa l'efecte que aquestes anècdotes, un cop passades per les mans peccadores del nen Utrillo, fins són capaces d'esdevenir vulgaríssimes «piquiponians».

Nosaltres, si fóssim d'en Pujols, exigiríem un nou bateig del futur llibre en aquesta forma: «En Pujols vist per ell mateix a través del nen Utrillo».

Sempre fóra una garantia... a la inversa.

Un llibre del Sr. Cambó

En vista que aquesta darrera setmana ha estat posat a la venda el llibre d'en Josep M. Massip «República, senyor Cambó!», s'assegura que don Francesc té intenció de publicar un dia d'aquests una segona part del llibre de referència que portarà per títol «Me n'alegro, senyor Massip».

De moment, a tots els centres i casinos i casinets adherits a la Lliga, ja hi ha expectació.

orelles esgarrriades

Els comp'fcats

A La Vanguardia del dia 19 hi trobem aquest anunci:

Caballero Extranjero Pagará hasta 45 duros

en familia honorable a todo estar, habitación clara con lavadero.

Una habitació que hi hagi safareig? Aquests estrangers de 45 anys tenen cada cosa!

La cultura

Un altre anunci de La Vanguardia. Aquest és del dia 21:

MAESTRA PARA

y cocinera p. matr. solo, otra p. sra. sola, s. 16 y 17 ds. Arribau, 108, pral. 1.ª.

Si ho entenem, que ens matin.

Avis al Sr. Anguera

Encara un altre anunci de la mateixa Vanguardia:

ASTRO! JURIDICO

para reparaciones aparatos de radio; indicar referencias y pretensiones a Vanguardia número 1648.

Què dimoni li deu passar a aquest aparell de ràdio que l'hagi de reparar un astre jurídic?

Maquinacions

I encara —perdonin!— un altre anunci de la mai prou esmentada Vanguardia:

VIAJANTE CON

escuela falta. Marti Julià, (Reforma), 2, 1.º, 3.º; 19 a 21.

Això de demanar un viatjant amb escola ens fa mala espina. ¿No el voldran per esbrincar a en Sagarra?

Proposició temerària

El capeller Mossèn Prats, ha editat un bell prospecte de la seva botiga, la portada del qual és aquesta que vostès poden admirar:

Això ens ha suggerit una idea que oferim desinteressadament a l'amic Prats. Es tracta d'un himne de la seva botiga que es podria cantar amb música de l'Ària del baríton del Barbier de Seviglia, i la lletra podria fer així:

Sono un capelere di quality di qualite di qualita di qualitat di kalitad di calidad di calidad di qualitat.

«Au Pingouin»

Escudillers, 10

CADA DIA, MENÚS DIFERENTS

MENÚ PER AVUI:

Hors d'œuvres «Pingouin»
Filet de Sole Saint-Germain
Cassoulet Toulousain
Fromages
Mignardises
Fruits

Acadèmia SANT JORDI

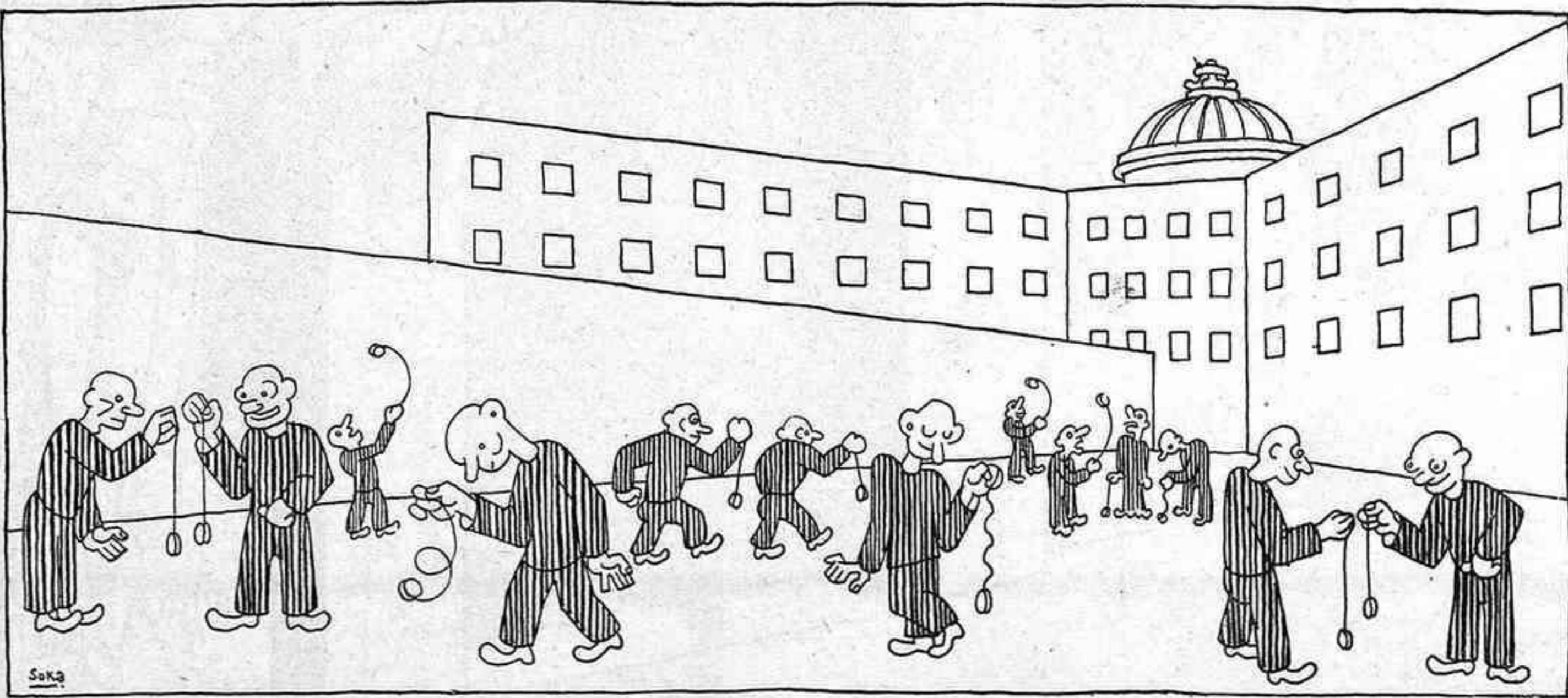
DIBUIX - PINTURA - MODELAT

DIRECTOR: R. TÀRREGA • TELEFON 11435

Preparació adequada per a l'ingrés a les Escoles d'Arquitectura, Enginyers, Aparelladors, Brilles Arts, etc.

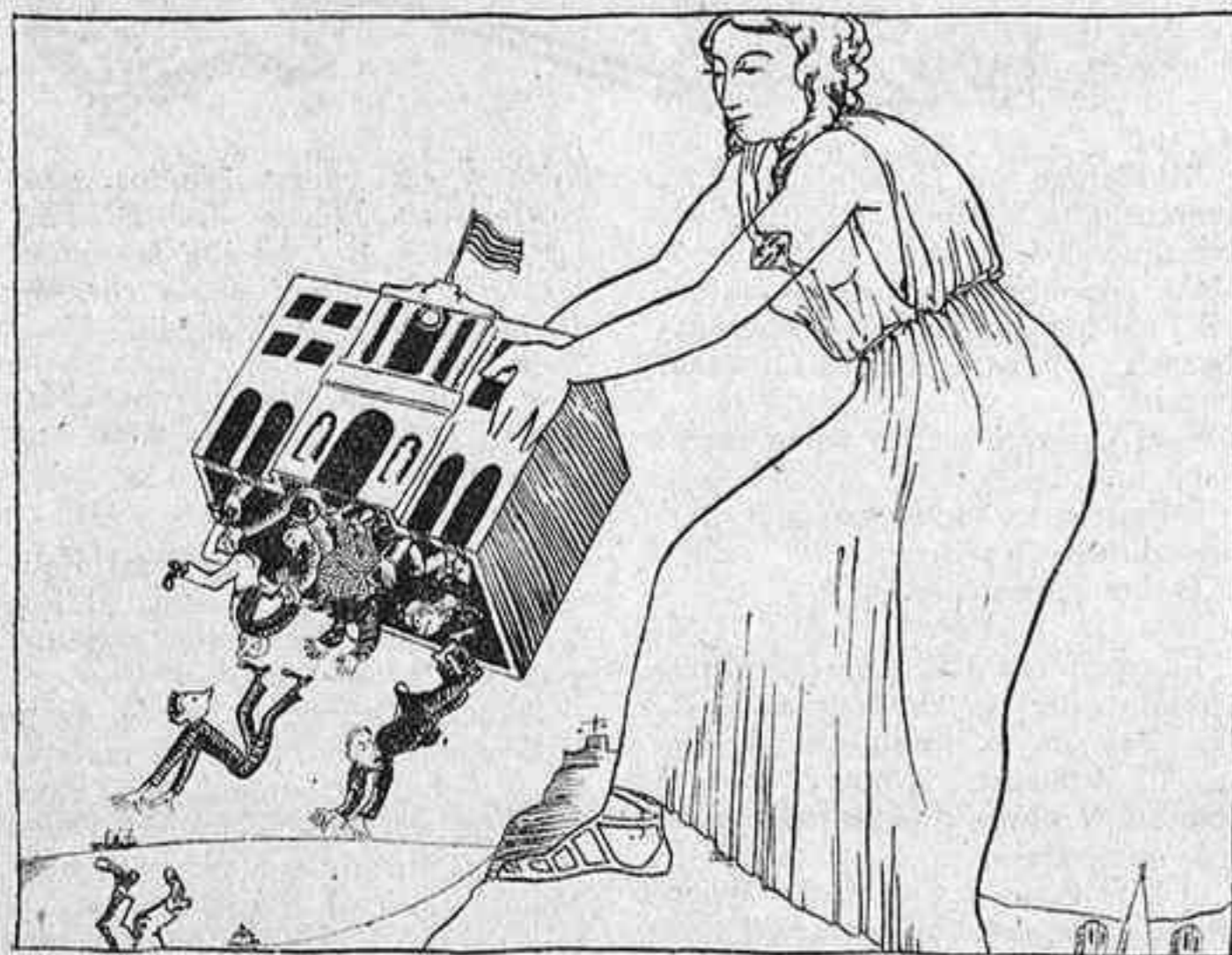
CLASSE DEL NATURAL LOCAL MODERN Carrer de Casp, n.º 26 (xamfrà Clarí). — Barcelona

CLASSES ESPECIALS PER A SENYORETES

GENT NOVA A LA MODEL — Quin és el més lladre? — Yo, yo.

Els èxits municipals i d' "El Be Negre"

Això haurà d'acabar així.

Una carta que s'ha escapat del joc.

En el miting celebrat per la Extrema Izquierda Federal, diumenge al matí, després de parlar el senyor Jiménez i Jiménez o Giménez i Giménez, o Jiménez i Giménez, o Giménez i Jiménez, que anunciava que s'ho menjaria tot—els nostres lectors saben prou bé que és capaç de fer-ho—parlà el senyor Angel Samblancat.

El senyor Angel Samblancat va parlar de l'afer del mercat de càrrecs de l'Ajuntament i, sense que ningú no ho pogués evitar, es va treure de sobte una carta de la butxaca i la llegí.

La carta era d'un parent d'una personalitat municipal (ja quequests parents!) i anava dirigida a un sollicitant. Li deia, entre altres coses, que l'endemà s'aprovaria el dictamen que interessava al destinatari i que el destinatari tendria un destí de 350 pessetes mensuals. Però que s'acabava d'enterar d'una combinació mitjançant la qual es podrien convertir les 350 en 500. Per això calien 3000 pessetes més, de les quals 1500 a l'acte, que s'havien de lliurar a... a un altre parent de una altra personalitat municipal.

I deia el comunicant: «I no badis, perquè ja saps com és l'Tal, que és capaç de vendre's ho a un altre».

La carta acabava citant el futur emplet a la terrassa d'un cafè de la Rambla per acabar de concretar l'assumpte.

El senyor Samblancat féu unes grans boades del document i per demostrar que estava disposat a tirar al dret digué que si s'hi trobés el seu germà complicat i l'haguessin de degollar, (i no tant, home no tant!) ell no tindria inconvenient a ésser botxí.

A aquestes hores, si tothom fos així, ja hi hauria d'haver algú preparant les eines, segons es desprèn de la carta.

El bó del cas és, però, que alguns federals ingenus varen voler anar a veure si el Full Oficial de l'Esquerra Republicana i del Dilluns publicaria el text de la carta!

I quan algú altre, tan ingenu com ells, els digué que aquell interessant document hauria d'estar ja a mans del jutge, ells respongueren que abans de portar-li el volien fer servir per fer tota la campanya electoral. De manera que si el jutge el vol, s'haurà d'esperar al dia 21 de novembre, assegut.

Vides paral·leles.

El senyor Francesc Massana, més conegut a Sant Pere de Ribes d'on havia estat secretari amb el subtítol de «El Punyal», havia tingut durant la dictadura una actuació brillantíssima. Amb els seus propis—és un dir—cabals, 12.000 pessetes, habilità el music-hall Moulin Rouge perquè servís de centre d'U. P., però com que no eren 12.000 sinó 70.000 que sembla que la Comissió Mixta de Reclutament li reclamava, l'home abandonà aquesta terra ingrata i s'internà a França, d'on tornà després de la proclamació de la República per entrar directament en el Partit Radical.

Home acabat, com es pot deduir pel partit que l'acollí en tornar a la mare pàtria, havia reunit la seva quantiosa fortuna amb l'exportació de deserts als quals mitjançant mòdiques sumes havia proporcionat els passaports per passar la frontera. El patriotisme del senyor Massana, però, no li permetia de deixar que es consumés el delictes de lesa pàtria i, arrepenit, els denunciava a les autoritats les quals, agraïdes, li

premiaven generosament el seu civisme.

Darrerament la manca de delicadesa de la policia l'ha desenganyat dels negocis i s'ha retirat a un establiment de clausura.

Qüestions de competència.

Quan el Dr. Aiguader va anar a veure el Governador per demanar-li les forces necessàries per a detenir els venedors de càrrecs municipals, el senyor Moles, que més que ingenu és candorós se n'estranyà.

—I ara—digué—, volem agafar gent? La de fora o la de dintre?

Aleshores el doctor Aiguader li explicà les coses; li digué, com, amb les detencions d'aquells subjectes indesitjables l'Esquerra Republicana aconseguiria un èxit tan gran com amb la proclamació de la República.

Però el senyor Moles no acabava d'entendre per què l'anaven a cercar a ell. El doctor Aiguader es desfeia en explicacions. A l'últim el senyor Moles semblà comprendre:

—Ah, ja; volem dir que és una qüestió de competència?

Escrúpols de la policia.

Quan el nom del senyor Sánchez Silva encara no havia sonat — és a dir, no havia xiulat — es parlava amb molt misteri d'un regidor complent.

La policia estava esverada. Així d'agafar un regidor dels que havien proclamat la República els semblava un crim i s'arribà a dir a Jefatura: «Si volem que l'agafem, que vinguin ordres de dalt!»

I pensar que aviat, amb el que s'apujarà el vi, serà més fàcil d'agafar un regidor que d'agafar una mona!

Per encàrrecs de publicitat a EL BE NEGRE, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telèfon 76307.

EL BE NEGRE, en el seu número del 11 d'octubre, va reproduir el següent anunci de La Vanguardia:

mozo cobrador ESCR 0821 Pl. Maçà, 13

15 EMPLEOS disponibles para señoras y caballeros que puedan depositar fianza de 5 a 30.000 ptas. en Banco Sueldo vitalicio mínimo 400 ptas. mensuales Diagonal, 379. principal 2.ª

Sirvientas para Señora sola y matr Aribau 29 6

El dia 13, l'«interessat» de l'anunci, ens escrivia una carta, que reproduïm més avall.

Dirección: "Control" Calle de Casanova 212. Teléfono: 7-4-2-1

El dia 21, la policia descobria l'agència de venda de càrrecs municipals, instal·lada en l'adreça que assenyala l'anunci que nosaltres reproduïm i detenia el senyor Mañé, autor de la famosa carta.

Amb una discreció que, si no els honora, almenys els retrata, la majoria de diaris barcelonins s'han ben guardat de dir la part important que EL BE NEGRE ha jugat (pel cantó dels bons, eh!) en l'afer de l'agència d'empleus municipals.

A continuació reproduïm la carta que va enviar-nos el senyor Juan Mañé, avui detingut, en resposta del nostre article d'ara fa quinze dies, en el qual donàvem a conèixer el famós anunci de La Vanguardia.

"CONTROL"

TRIBUNA REPUBLICANA DE INSPECCIÓN Y VALIENTIA IMPLACABLE CENSORA DE LA ILEGALIDAD

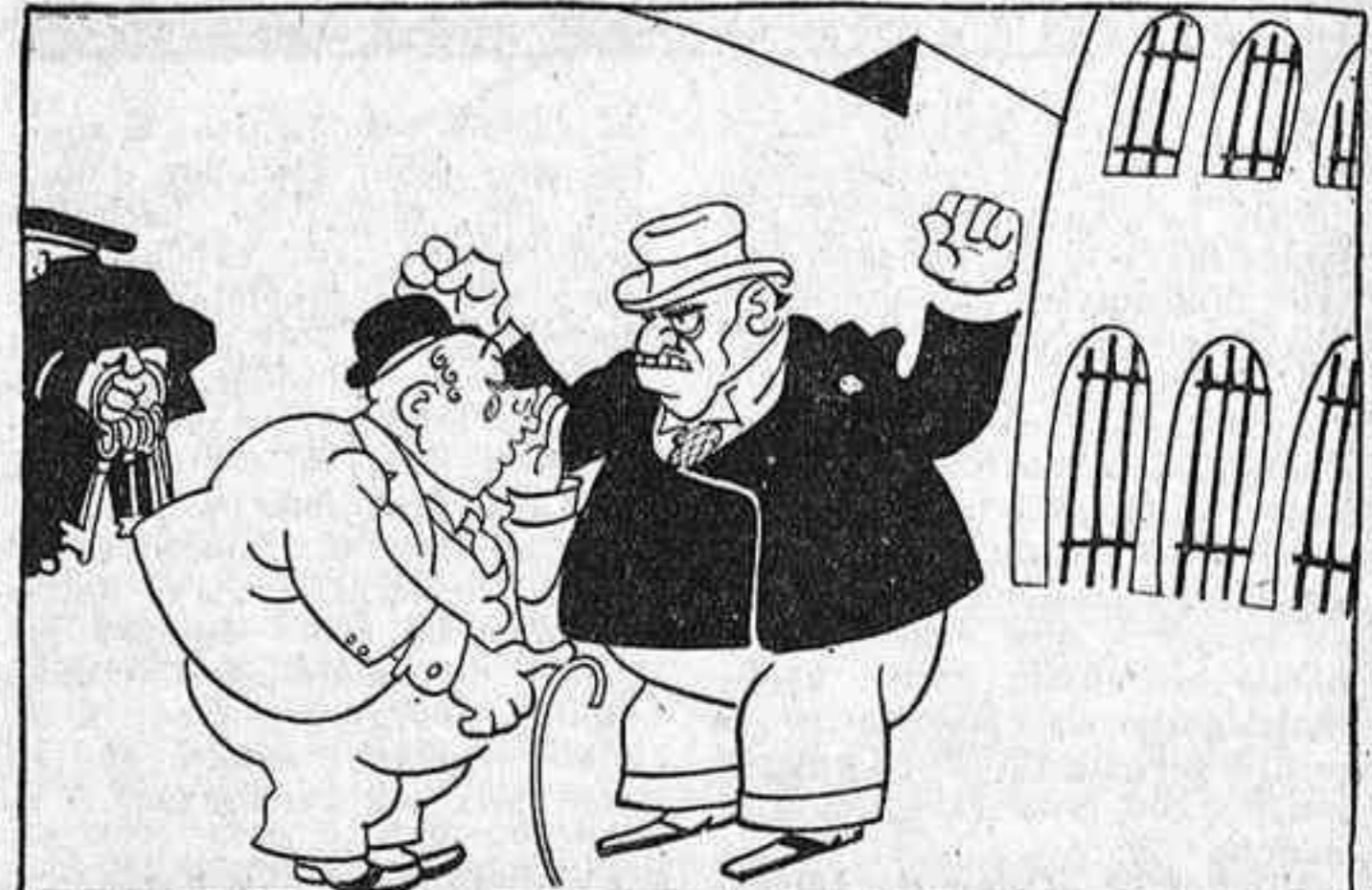
DIRECCIÓN 13 de Octubre de 1932

Sr Director de "EL BE NEGRE" Calle de Casanova 212 BARCELONA

Muy señor mío: El "trabajo" publicado en el nº 69 - "Control" - del artículo "BE NEGRO", que Vd. dignificó con el título de "QUI TOCA ENTRAR A LA ADMINISTRACIÓN", condeñó sin embargo, que tiene mucha gracia y que es de una ingenuidad, sencillez... "El artículo" es una brillante muestra de la agilidad que se advierte en esa especie de hipódromo que son los semanarios satíricos... Pero, observo con pena, que la información no la trabajan Vds. muy bien. No obstante, felicito cordialmente al autor del mismo, quien por lo visto me invita a que yo haga un perfil a pluma. Ahí va. Mi carta oederá paso a la historieta 100 por 100 eonora. Ante todo, si fuerza de sinceridad y convicción no me mueve a prevenirlo que entre sus redactores figuran algunos sordos... por no decir todos. Porque está comprobado que la sordera influye sobre la personalidad cerebral. Usted no ignora que entre los "chalecos" hay un gran número de sordos. Si lo así se concibe que "periodistas de categoría" como sus redactores, avidos de material informativo, incurran en un equívoco may huyen para muy corral, al referirse a si anuncio publicado en la sección DE LA VANGUARDIA del pasado día 30 de Septiembre, y exigen "amó totes les quatre pàgines de EL BE NEGRE" dentro de mi imprenta. Me explico... Ya cansado del periodismo en que la investigación no juega ningún papel, me he decidido por las compañías que tienen carácter secundario o terciario, por cuyo motivo he situado mi bpa va independencia en un nuevo periódico titulado "CONTROL" cuya aparición está próxima y que espero será un espejo del "PERIÓDICO VALIENTE" bajo todos conceptos. Así pues, pareciéndome a Pascal, diré que: "ni anuncio tiene dos razones que la razón de copiar" pero, que Vd. concorra. Al proponerme dar a luz el primer número de "CONTROL", me anonozó con falta de "anuncios de actualidad y de lueña", y no tuvo más remedio que recurrir a la estrategia, como periodista de espíritu americanizado que me titubea en nada ni por nada.

...en una de mis muchas "combinas" me sorprenden Vds. infraganti... y original a la linotipia. Pero, Vds. se contentan con pocas pruebas. Yo necesito más, yo necesito documentación... Saber el Domicilio o Bancos que están en combinación con los "señores de la Casa Gran", quienes son los que se quedan con la "tola", conocer los intermediarios... en fin, estar "algo más documentado" que EL BE NEGRE. Ustedes por lo visto con leer la obra de "La publicidad" y el anuncio, han tenido suficiente argumentación para dar un aborzo literario a la máquina. Y que es poco, querido colega! "CONTROL" dará a la máquina "combinados". Ahora bien como le cortés no quite lo valiente, a pesar de tratarse de un secreto profesional - periodístico, entendemos - invite al redactor X... autor del artículo de referencia a que se parezca esta su casa D I A G O N A L 3 7 9 - P R A 1 - 2ª, en donde se le informará, con todo lujo de detalles, de los "afaires" que le preocupan y entonces podrá realmente escribir algo interesante para los lectores de "EL BE NEGRE".

Le saluda a Vd. con la mayor consideración, J. D. Y ya la carta fechada en 13 por si es Vd. superstitioso. De totes les suggestions que ens proposa el Sr. Mañé només li volem contestar això que ens diu de si som superstitiosos. Nosaltres no en som però totem que ell si one n'hauria d'ésser. Vuit dies després de fer la història de l'13, el dia ven a la presó.

PARADOXES - No sé per què han de ficar els regidors a la presó. - El que no sé és per què han de ficar els lladres a l'Ajuntament.

GUERRA?

L'anada de M. Herriot a Madrid

Madrid, 23. — Ha causat una gran sensació la notícia segons la qual M. Herriot venia a Espanya per sollicitar una aliança. Els joiers de Madrid, que es queixaven que la República els havia minvat els negocis, no hi veuen de cap ull en pensar que aquesta aliança, essent per un senyor tan considerable, serà de platí i brillants. Nombroses famílies esperen el pa que els farà guanyar aquesta comanda.

Mandri, el Servetinal, l'Erotyl i el Varón Dandy.

Berlín, 27. — Alarmat per les notícies que arriben d'Espanya sobre l'aliança amb França i la futura guerra química, el Govern fa les més fermes protestes de pacifisme i es posa en tot i per tot a la protecció de la Societat de les Nacions.

Madrid, 24. — Sembla que l'aliança que ve a cercar M. Herriot no és la que en els primers moments es deia. Corren rumors de si és l'Aliança del Poble Nou.

Aquesta notícia, en circular, ha causat gran indignació en els centres antiestatutistes.

E s amics són per a les ocasions

A la Presó cellular ha estat rebut el següent telegrama que convenientment traduït al català per la redacció de La Humanitat, ha resultat dir:

«París, 24. — Assabentats peraneç sofert per pròspera indústria producció burocràtica, rebeu nostres pèsams més sincers i expressió nostra adhesió sincera i oferiment consells tècnics segons tarifa, per una altra vegada. Marthe Hanau-Lazare Bloch.»

«Preguem director establiment faciliti còpies detinguts a mesura ingress.» Entre els encartats ha estat molt apreciada la delicadesa del tan divorciat com financer matrimoni.

Madrid, 24 (a les 24). — Es desment que es tracti de l'Aliança del Poble Nou la que vol M. Herriot. Sembla que s'accontentaria amb una aliança en cas de guerra. Això ha tranquil·litat bon xic els ànims, ja que és segur que en cas de guerra, la guerra la faria tota M. Herriot.

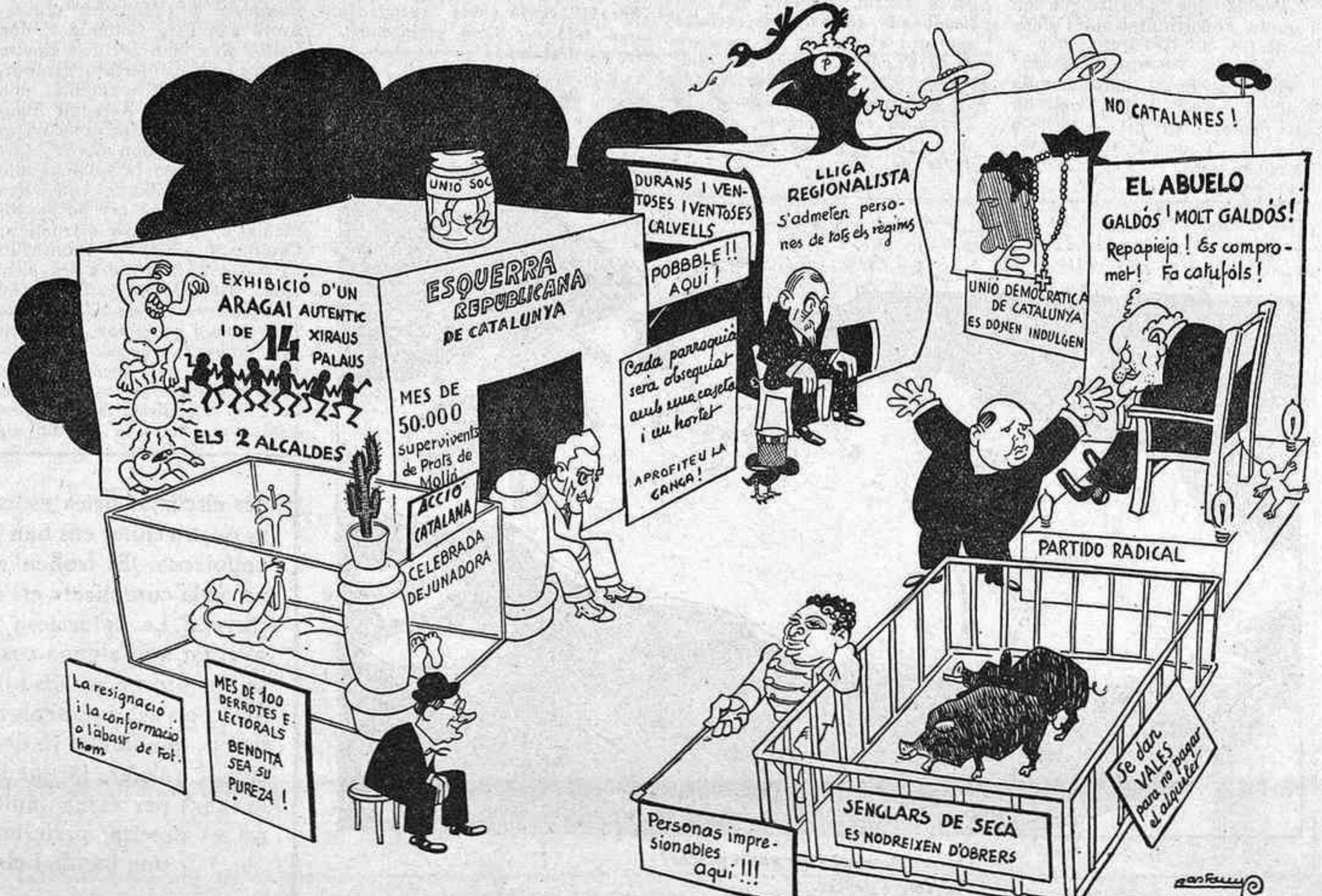
Madrid, 25. — Es diu que M. Herriot vol també Mallorca. Es dubta que els anglesos la hi vulguin donar. En tot cas, el Govern espanyol faria les gestions pertinents, encara que sense gaires esperances.

TELEGRAMES

Han estat cursats els següents telegrams:

«Horta, a tres quarts de quinze. «Sr. Alcalde de Barcelona: El felicito cordialment per haver descobert tot el referent a les agències de col·locacions. DAIXONSES

Oix, a les quinze: «Sr. Alcalde de Barcelona: Lamento moltíssim que no hagi descobert abans que EL BE NEGRE tot el referent a les agències de col·locacions. DAILLONSES.»

LA FIRA ELECTORAL